

[Aksel Larsen.]

han i Øst, hvor han var blevet spurgt i Vest, og omvendt. Dermed forlod han Talerstolen og Slagmarken og trak sig ud af Debatten og viste dermed sin suveræne Foragt for Forhandlingerne i denne Sal.

I gamle Dage var der — jeg tror i „Korsaren“, eller ogsaa var det i et andet Vittighedsblad — en Tegning, som i og for sig var politisk urimelig dengang, men som godt kunde siges at være meget morsom. Den fremstillede en Valgkandidat, om hvem en Interpellant siger: Ja, men det er jo ganske taabeligt, hvad den ærede Kandidat der siger. Og saa svarede Kandidaten: Ja, men det kan være lige meget, for jeg bliver valgt alligevel. Man kunde komme med en lignende Indvending over for den højtærede Statsministers Tale, man kunde i hvert Fald sige, det er ikke noget Svar, Statsministeren har givet, det er ikke nogen statsministeriel Tale, og saa kunde Statsministeren svare: Ja, men det er flintrende ligegyldigt, for jeg faar Lov til at blive siddende alligevel. Jeg har før sagt, at det er en trist og for Rigsdagen nedværdigende Tilstand, naar en Statsminister kan optræde paa den Maade, den nuværende højtærede Statsminister optræder paa, kan optræde, som han gør her i Salen, og som han gør, naar han rejser ud paa Møder Landet over og siger, han vil blæse paa det, Folketinget har vedtaget vedrørende Sydslesvig. Men jeg kan jo ikke gøre andet end konstatere dette igen og saa sige, at Statsministerens Tale her kan virkelig ikke foranledige mig til at komme med yderligere Bemærkninger til ham.

Hvad den højtærede Justitsminister angaar, maa jeg give ham den Anerkendelse, at han optræder paa en anden Maade, han gaar i hvert Fald ind paa de Ting, der er fremført; at han saa ikke er saa heldig dermed, er en anden Sag, men derfor skal han alligevel have Anerkendelse for sin gode Vilje.

Hvad Spørgsmaalet om Glud angaar, hvor jeg har tilladt mig at fremhæve det besynderlige i, at Justitsministeren indstiller Hr. Glud til Ridderkorset, medens de Undersøgelser paagaar, som vi ved er i Gang, siger den højtærede Justitsminister, at Hr. Glud aldeles ikke har løjet, han har kun ved en Fejltagelse givet ufuldstændige Oplysninger, og saa snart han blev opmærksom derpaa, redresserede han dem. Jeg har ikke i Sinde at spille Tingets Tid med her at give mig til at læse Citater op, jeg har ellers en temmelig stor Samling af, hvad Hr. Glud først har sagt, og hvad han

senere har sagt, samt Dokumentation for, hvad der er det faktiske Forhold vedrørende Politiets hemmelige Kartoteker og Hr. Gluds Kendskab til dem. Jeg skal kun sige, at Justitsministerens Fremstilling er fuldkommen urigtig, og at Beskyldningen mod Hr. Glud for at have løjet, den staar jeg ved, og den er jeg villig til at gentage. Den er rigtig, og den er i øvrigt fremsat ikke alene fra denne Talerstol, hvor den fremsættes i Ly af Immuniteten, men offentligt gentaget, og Hr. Glud har ikke i den Anledning følt Trang til at reagere, hvilket jeg saa godt forstaar.

Saa siger Justitsministeren lidt haanligt til mig, at jeg slet ikke ved, hvad det er for et Rigsdagsudvalg, det drejer sig om, for det skal slet ikke undersøge Politiets Forhold under Besættelsen. Jeg beklager, hvis jeg skulde have begaaet en Talefejl og sagt noget saadant, men det kan jo ske for os alle. Jeg mener at have udtrykt — og hvis jeg ikke har gjort det, vil jeg gerne udtrykke det her nu —, at det drejer sig om det Udvalg, der er nedsat for at undersøge Politiets Kartoteksvirksomhed under Besættelsen saa vel som efter. Det blev nemlig nedsat i Forbindelse med Forespørgsler fra Dansk Samling og Kommunisterne om Politiets hemmelige Kartoteker, og det blev nedsat i Anledning af disse Forespørgsler. Udvalget er altsaa ikke nedsat, som Justitsministeren nu sagde, med den begrænsede Opgave at undersøge Hr. Gluds Organisering af civile Provokatørgrupper, men det er nedsat for at undersøge det politiske Politis Kartotek og dets Telefonaflytningsvirksomhed. Det er muligt, at Ministeren har den Opfattelse, at hvad der er sket under Besættelsen, skal ikke undersøges, for det henhører under den parlamentariske Kommission. Den Opfattelse kan man diskutere, jeg mener ikke, den er rigtig. Men hvis Ministeren vil gøre dette gældende, saa maa han ogsaa drage Omsorg for, at den parlamentariske Kommission virkelig drager dette ind under sit Arbejdsfelt, for efter Kommissoriet kan det ikke siges at være ubetinget klart, at det henhører under Kommissionen.

I øvrigt har Ministeren selv bekræftet Rigtigheden af, hvad jeg fremførte, da jeg talte om det Folketingsudvalg, der ikke kunde faa Materialet udleveret af Justitsministeren. Ministeren siger, at han har været villig til at komme og afgive mundtlig Forklaring, men han har ikke villet udlevere Akterne, for det kan han ikke. Ja, men der er afsløret saadanne Forhold i visse af Politiets Kontorer, at det maa